

РЕШЕНИЕ

№ 42295

гр. София, 17.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 09.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **7049** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 10а, ал. 4, вр. ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Делото е образувано по жалбата на М. А. А., чрез майка си и законна представителка С. Н. А., [дата на раждане], гражданин на С., чрез процесуални представители В. А. С. - адвокат от АК [населено място], К. В. С. - адвокат от АК [населено място], със служебен адрес: гр. В., ул. Б. К. № 1, ет. 8, офис VIII-3, срещу отказ за виза от 23.03.25г. на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ, постановен от А. Д.-консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., по заявление № IST25004214V/14.02.2025г. за виза тип „Д“, подадено от М. А..

В жалбата се излагат съображения, че жалбоподателят е кандидатствал за издаване на виза „Д“, тъй като баща му се намира в Р.България, с предоставен хуманитарен статут от ДАБ. Като основания за отмяна по чл. 146 от АПК, се сочат липсата на конкретни съображения относно отказа за издаване на виза. Освен цитираната законова разпоредба на чл. 10, ал. 1, и т. 22 от ЗЧРБ в постановеният отказ, липсвало посочване на каквито и да е факти, относими към приложението на материалния закон. С административния акт на ДАБ било взето решение жалбоподателят да се събере заедно с баща си на територията на Р.България, което било конкретната му цел на искането за издаване на виза. Препятстването на събиране на семейството се мотивира с нарушение на разпоредбата на чл. 8 от ЕКПЧ. Иска се отмяна на постановения отказ и връщане на преписката за издаване на виза. Претендират се разноски от адв. К.С. по

реда на чл.38 ал.2 вр. ал.1 т.3 от ЗА.

Ответникът – консул в Генералното консулство на Република България в [населено място]-Република Т.,не се явява,не се представлява.

Административен съд София-град,след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по молба на С. Н. А., [дата на раждане] , гражданка на С.,която е подала заявление за издаване на виза тип „Д“ на М. А. А. от 14.02.2025г.Информацията от визата е възпроизведена на български език в разпечатката от националната визова система.Към заявлението за издаване на виза са приложени изискуеми документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР)– заявление за виза,медицинска застраховка,копие на паспорт,копие на решение №12217/16.06.2024г./л.20-22/ на председателя на ДАБ, с което е разрешено на А. А. ИССА–чужденец с предоставен хуманитарен статут,да се събере на територията на Република България с децата си и съпругата му С. Н. А..

Със стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза, приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР,от консул при Генералното консулство на Република България в [населено място]-Република Т.,с адресат оспорващият М. А. А.,същият е уведомен,че издаването на виза е отказано с дата 23.05.2025г.Като правно основание в отказа са посочени разпоредбите на чл.10, ал.1, т. 22 от ЗЧРБ, а като фактическо такова–„има данни ,че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна."/л.19/

Административният орган /АО/ е окомплектовал в цялост административната преписка,включително и заповедите за компетентност на длъжностното лице издало обжалваният в настоящото производство административен акт.

При разглеждане по съществото на спора,съдът намира следното:

Съгласно чл.168, ал. 1 от АПК,съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Жалбата е депозирана в деловодството на АССГ на 06.06.2025г.Съгласно разпоредбата на чл.10а,ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4,не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.Видно от текста на жалбата до съдът,жалбоподателят се е позовал на обстоятелства касаещи нарушаването на права по ЕКЗПЧОС чл.8–„събиране на семейство“.Предвид изложеното настоящият състав приема,че жалбата,попада в предвиденото в закона изключение,същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания.Същата е в срок и е процесуално допустима,по същество основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 НУРИВОВР визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, със заповед № 6/13.02.2025/л.43/, издадена от консул на Република България в [населено място], Република Т., с която са определени консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелни решения по издаване на визи на основание чл. 27, ал. 2 НУРИВОВР, в която фигурира издателят на отказа А. Д. Съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган – консул при Консулската служба на Република България в [населено място], Република Т. Със заповед № 95-00-26/16.01.2025г./л.72/ на министъра на външните работи, на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР, на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. Същият е издаден от компетентен орган.

С оглед доказателства по делото настоящият състав приема, че административният орган не е обосновал извода си за наличие на обстоятелства по чл. 10, ал. 1, т.22 от ЗЧРБ посочени в обжалваният административен акт поради следното:

Съгласно чл. 35 АПК, индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. В случая не са разгледани и обсъдени всички представени, със заявления за издаване на виза, писмени доказателства включително, решението на ДАБ с което разрешено на А. ИССА да се събере със съпругата си С. А. и децата си. В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ. За да бъде законосъобразен постановеният отказ на соченото основание, следва да бъде установена специфичната цел у чужденеца - да използва страната, като транзитен пункт за миграция към трета държава. Такива факти не се установяват по преписката, от една страна, тъй като липсват доказателства в тази насока, чието доказване е в тежест на административния орган. Представено е писмо от ДАНС/л.80/ в което фигурират имена на сирийски граждани, за които не са представени свидетелства за съдимост, но жалбоподателят не фигурира в същия списък, като и неговите роднини. Настоящият състав приема, че е постановеният отказ за издаване на виза, изцяло е немотивиран и необоснован. С оглед установените факти също, следва да се отбележи, че отказът е издаден и в нарушение на установеното в чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) право на личен и семеен живот. Според установения принцип на международното право, държавите имат правото, без да нарушават ангажиментите, произтичащи за тях от договорите, да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, но вмешателството в правото по отношение на семейния им живот следва да отговаря на изискванията на ЕКПЧ. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В разпоредбата на чл. 8, параграф втори

са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. С оглед събраните доказателства, възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, е основателно. В случая е налице намеса на държавните власти в упражняването на правото на личен живот на жалбоподателят, съгласно чл. 8 т. 2 от ЕКЗПЧ, както и свободно предвижване. С процесният отказ се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. По изложените съображения настоящият състав намира оспорения акт за незаконосъобразен и необоснован с оглед изложените по горе мотиви.

По изложените съображения, оспореният отказ за издаване на виза вид "Д" за дългосрочно пребиваване е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което следва да бъде отменен, като преписката следва да бъде изпратена на ответника за издаване на мотивиран административен акт, с който да се произнесе по подаденото заявление №IST25004214V/14.02.2025г. на М. А. с искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "Д", при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Относно разноските:

На жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв. По делото е представено пълномощно/л.16/ от адв. К. С. които претендира адвокатско възнаграждение съгласно чл.38, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата, уреждащ хипотеза на безплатна адвокатска помощ в полза на материално затруднени лица. Съгласно чл.38, ал.1, т.2 от ЗА, адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица, като в този случай съгласно ал.2, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, което се определя от съда в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 и осъжда другата страна да го заплати, като единственото условие е да има сключен писмен договор между страните. В случая по делото не е представен сключен писмен договор за правни услуги между жалбоподателят и адв.С., поради което не следва в полза на адвоката да се присъди адвокатско възнаграждение по делото.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град 34 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. А. А., чрез майка си и законна представителка С. Н. А., [дата на раждане], гражданин на С., отказ за издаване на виза „Д“ от 23.05.2025г., постановен от Г. Д.-консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., по заявление №IST25004214V/14.02.2025г. за виза тип „Д“ подадено от М. А..

ИЗПРАЩА преписката на същия административен орган за ново произнасяне по заявление №IST25004214V от 14.02.2025г. на М. А. А. за издаване на виза „Д“ с оглед дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на

закона.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на М. А. А., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на С.,на основание чл.143,ал.1 АПК сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

съди

я: